

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 80

гр. София, 21.10.2024 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в закрито заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. П.
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

като разглежда докладваното от лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА Въззивно частно наказателно дело № 20246000600071 по описа за 2024 година

Производството е образувано по частна жалба на адв.Б. З. в качеството си на защитник на обв.В. Т. П. против Определение № 41 от 25.09.2024 г на Военен съд-Пловдив, 2 състав по ЧНД № 129/2024 г, с което е върната жалба на адв.З. от АК-П. срещу Постановление на Военно-окръжна прокуратура-Пловдив като просрочена. Излага твърдение за незаконосъобразност на акта на ВС-Пловдив и се иска неговата отмяна.

От доказателствения материал по делото се установява, че обв.П. е привлечен в качеството на обвиняем по ДП № 13-Рп/2024 г по описа на ВОП-Пловдив за престъпления по чл.321, ал.3, пр.първо и второ, т.1, вр.ал.1, пр.2 от НК, по чл.214, ал.2, т.1, вр.ал.1, вр.чл.213а, ал.3, т.2, вр.ал.2, т.5 и т.6, вр.чл.142, ал.2, т.6 и т.8, вр.чл.20, ал.2, вр.чл.26, ал.1 от НК, по чл.143, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.142, ал.2, т.6, предложение последно и т.8, вр.чл.20, ал.2 от НК. С протоколно определение № 1312/26.01.2024 г. на ПОС, потвърдено с протоколно определение № 56/01.02.2024 г на ПАС на основание чл.63, ал.1 от НПК на обв.П. е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“. С определение № 34/13.08.2024 г. по ЧНД № 110/2024 г. по описа на Военен съд-Пловдив съдът е изменил мярката за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“.

С Постановление от 19.09.2024 г по досъдебното производство Военно-окръжният прокурор на ВОП-Пловдив е констатирал, че съгласно разпоредбата на чл.62, ал.2 от НПК мярката за неотклонение „Домашен арест“ се взема и контролира по досъдебното производство от съда по реда на чл.64 и чл.65 от НПК. Съобразил е, че максималният срок по досъдебното производство, съобразно чл.63, ал.4 от НПК, е относим и спрямо мярката за неотклонение „Домашен арест“ и е счел, че осеммесечният срок за двете най-тежки мерки за неотклонение в конкретния случай спрямо обв.П. изтича на 25.09.2024 г. Отчел е също, че в оставащите шест дни досъдебното производство не може да бъде приключено, поради предстоящи действия по

предявяване на разследването на петимата обвиняеми и техните защитници и е преценил, че следва да вземе спрямо обв.П. мярка за неотклонение „Гаранция“ в размер на 5 000лв. В диспозитивната част на постановлението прокурорът е изменил мярката за неотклонение от „Домашен арест“ в „Гаранция“ в размер на 5 000лв, указал е в седмодневен срок от получаване на постановлението гаранцията да бъде внесена и е дал възможност на обвиняемия да обжалва прокурорския акт пред Военно-апелативна прокуратура, без да конкретизира срок, в който да бъде сторено това.

Защитникът на обв.П.-адв.З. е бил уведомен за произнасянето на ВОП-Пловдив на 19.09.2024 г.

На 25.09.2024 г. адв.З. е депозирал жалба до Военно-апелативна прокуратура чрез ВОП срещу постановлението от 19.09.2024 г като е изложил искане за неговата отмяна и за намаляване размера на мярката за неотклонение „Гаранция“ от 5 000лв на 500лв, заявявайки, че обвиняемото лице е с тежко имуществено състояние. Към жалбата е представена справка за имотното състояние на П. от Служба по вписванията, съдържаща информация за периода от 01.01.1999г до 24.09.2024 г. и от която е видно, че П. е собственик на 1/4 и 1/6 ид.ч. от поземлен имот с площ 813.219 кв.м. ведно с построените в него двуетажна жилищна сграда с площ 170 кв.м. и второстепенна сграда с декларирана площ 32 кв.м. в с.Я., общ.Д., обл.Х., върху които са наложени две възбрани. Жалбата е била изпратена по компетентност на Военен съд-Пловдив на 25.09.2024 г.

С Определение №41/25.09.2024 г. по ЧНД № 129/2024 г. военният съд е приел, че производството е по реда на чл.61, ал.3 от НПК и констатирайки, че жалбата е подадена след изтичане на тридневния срок по цитираната разпоредба, е върнал жалбата на защитника като просрочена като е посочил, че определението е окончателно.

Срещу определението на Военен съд-Пловдив е постъпила жалба от защитника адв.З. на 30.09.2024 г. Вместо да върне жалбата като недопустима, с разпореждане от 01.10.2024 г. съдията-докладчик е изпратил препис от нея на обвиняемия П. и на ВОП-Пловдив за сведение и становище в седмодневен срок, след което делото е изпратено на Военно-апелативния съд.

Определението на съда по реда на чл. 61, ал. 3 НПК е окончателно и не подлежи на обжалване пред въззивния съд. Съгласно нормата на чл. 341 от НПК, проверката от въззивния съд на определения и разпореждания е изрично регламентирана. По реда на Глава XXII от НПК се проверяват изчерпателно изброените в ал. 1 на цитираната разпоредба съдебни актове, а според нормата на алинея втора подлежат на контрол само определения и разпорежданията, за които това е изрично предвидено в процесуалния кодекс. Съдържанието на ал. 3 на чл. 341 от НПК на свой ред императивно изключва възможността определения и разпореждания, извън тези, обхванати от ал. 1 и ал. 2 на същата разпоредба, да бъдат проверявани отделно от съдебния акт по същество. Определението на първоинстанционния съд, с което същият е върнал жалбата като просрочена, оставяйки я без разглеждане, не подлежи на въззивна проверка, поради което независимо дали е основателна или не, тя не може да

бъде обект на институционален контрол пред военно-апелативния съд.

Констатацията за недопустимост на частната жалба срещу определението на първостепенния съд може да бъде направена и от въззивния съд, който с определение следва я остави без разглеждане и да прекрати образуваното въззивно производство. Съгласно т.3 от ТР №5/21.05.2018г. по т.д.№5/2017 г. на ОСНК на ВКС в случай, че пред горната инстанция е било образувано въззивно производство, въз основа на жалба, подадена срещу съдебен акт, който не подлежи на обжалване, присъдата или решението влизат в сила от момента на постановяване на съдебния акт. Цитираното тълкувателно решение е относимо към казуса, с оглед разпоредбата на чл.345, ал.3 от НПК, която предвижда доколкото в глава Двадесет и втора от процесуалния закон няма особени правила, да се прилагат правилата на глава Двадесет и първа.

След като определението на първостепенния съд е окончателно и е влязло в сила на 25.09.2024 г., а жалбата на защитника на обв.П. не е разгледана по същество, то въззивният състав, намира за целесъобразно да посочи, че атакуваното определение няма сила на пресъдено нещо и към настоящия момент вече е изтекъл срокът по чл.63, ал.4 от НПК относно мярката за неотклонение „Домашен арест“.

Воден от горното и на основание чл. 341, ал. 3 НПК Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ частната жалба на адв. Б. З. от АК-П., в качеството му на защитник на обвиняемия В. Т. П. по ДП №13-Рп/24 г по описа на Военно-окръжна прокуратура-Пловдив срещу Определение№41/25.09.2024 г. по ЧНД № 129/2024 г. по описа на Военен съд-Пловдив, като НЕДОПУСТИМА.

ПРЕКРАТЯВА ВЧНД№71/2024 г по описа на Военно-апелативния съд, поради недопустимост на частната жалба.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____